

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3115/2019
18.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства - Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3604/18 од 15.04.2019. године, у седници већа одржаној 18.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3604/18 од 15.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3604/18 од 15.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 153/18 од 21.05.2018. године, у ставу првом изреке обавезана је тужена да тужиљи плати на име новчаног обештећења за имовинску штету која јој је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског (сада Основног) суда у Врању И бр. 47/09 по основу разлике зараде и накнаде зараде за тражени период и на име регреса за тражени период, износе и са затезном каматом по датумима доспећа ближе наведеним у изреци и на име трошкова извршног поступка 2.400,00 динара по решењу Општинског суда у Врању И бр. 47/09 од 14.01.2009. године. Ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева тужиље за тражену накнаду имовинске штете у виду трошкова извршног поступка за већи износ од досуђеног износа па до траженог износа са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Виши суд у Врању је пресудом Гж 3604/18 од 15.04.2019. године одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Врању Прр1

153/18 од 21.05.2018. године у ставу првом и трећем изреке. Одбијени су захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију. Ревизију је изјавила због погрешне примене материјалног права и са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправност грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и радом њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом, заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуда у предмету Маринковић и други против Србије; предмету Качапор и други против Србије и други) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и други).

С тога без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Такође нема места одлучивању о посебној ревизији ради новог тумачења права из члана 172. и 32. Закона о заштити права на суђење у разумном року, члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је свакоме гарантовано право на имовину.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у којој врсти спора, је према члану 479. став 6. истог закона искључено право на изјављивање ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић